

UZASADNIENIE

	Sygnatura akt III K 805/20			
1. USTALENIE FAKTÓW				
0.1. Fakty uznane za udowodnione				
	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu		
	D. M. H.	W dniu 19 sierpnia 2019 roku w W. na ulicy (...), kierował pojazdem marki T. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości: I badanie dało wynik 0,92 mg/l, II badanie dało wynik 1,13 mg/l, III badanie dało wynik 1,13 mg/l, IV badanie dało wynik 1,10 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. czyn z art. 178a § 1 k.k.		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód			
W dniu 19 sierpnia 2019 roku D. H. (1) spożywał alkohol w postaci wódki, w	wyjaśnienia oskarżonego złożone			

bliżej nieokreślonej ilości.

Tego samego dnia po godz. 21:00 wsiadł do pojazdu marki T. (...), którym pojechał na stację paliw (...) znajdującą się w W. przy ulicy (...), gdzie nie tankując paliwa udał się do kasy, żeby za nie zapłacić.

Za pojazdem D. H. (1) zatrzymał się samochód

funkcjonariuszy

Straży Miejskiej, J. D. i M. K.. W trakcie tankowania przez nich paliwa podeszła do nich pracowniczka stacji M. B., informując, że kierowca ten prawdopodobnie znajduje się pod wpływem alkoholu, bowiem chciał zapłacić za paliwo, którego nie zatankował.

Strażnicy podjęli interwencję, od kierowcy wyczuwalna była silna woń alkoholu, wydobywał z siebie „niezrozumiałe bełkot, jęki”.

Strażnicy poinformowali o tym Policję, która po przyjeździe

zatrzymała D. H. (1). Badanie na komisariacie

wykazało, że D. H. (1) znajduje się w stanie nietrzeźwości

na rozprawie (k. 242)

zeznania

M. B.

(k.12v-13)

zeznania

J. D.

(k. 16-17)

PROTOKÓŁ

badania trzeźwości

(k. 5) i świadectwo jego wzorcowania (k. 6)

protokół oględzin zapisu monitoringu (k. 169-171)

opinie:sądowo-psychiatryczne (k. 57-61, 132-137, 184-189) i sądowo-psychologiczna (k. 118-124)

wydruk z konta bankowego oskarżonego, zaświadczenie wydane przez lekarza psychiatrę, wydruki potwierdzające uczestnictwo w terapii oraz koszty zakupu leków (k. 234-240)

karta karna (k. 232)

<p>(wynik I badania – 0,92 mg/l, wynik II badania – 1,13 mg/l, wynik III badania – 1,13 mg/l, wynik IV badania – 1,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu).</p> <p>D. H. (1) ma 32 lata (29 lat w chwili czynu). Uzyskał średnie wykształcenie. Obecnie nie pracuje, pozostając na utrzymaniu rodziców. Biegli psychiatrzy rozpoznali u niego szkodliwe używanie alkoholu i zaburzenia zachowania oraz psychiczne spowodowane naprzemiennym przyjmowaniem środków psychoaktywnych (k. 189). Aktualnie podjął terapię.</p> <p>D. H. (2) nie był karany.</p>				
<p>0.1. Fakty uznane za nieudowodnione</p>				
<p>2. Ocena DOWOdów</p>				
<p>0.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>				

	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu		
	wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie	przyznanie się oskarżonego do winy nie budzi wątpliwości w świetle pozostałego ujawnionego materiału dowodowego		
	zeznania M. B.	wiarygodne: spójne, szczegółowe, konsekwentne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, świadek to osoba obca dla oskarżonego, zatem nie mająca interesu w zeznawaniu na jego niekorzyść		
	zeznania J. D.	wiarygodne: spójne, szczegółowe, konsekwentne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, świadek to funkcjonariusz publiczny, a zeznania pozostają w związku z jego obowiązkami służbowymi		
	PROTOKÓŁ badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu oraz	dokumenty, sporządzone przez uprawnione osoby, w sposób określony we właściwych przepisach, nie		

	świadcstwo wzorcowania	kwestionowane przez strony		
	protokół oględzin zapisu monitoringu	sporządzony przez uprawnione osoby, w sposób określony we właściwych przepisach, nie kwestionowany przez strony, zawartość nagrania potwierdza stan faktyczny przedstawiony przez obiektywnych świadków		
	opinie sądowo-psychiatryczne i opinia psychologiczna	miarodajne: jasne, pełne, niezawierające wewnętrznych sprzeczności, należycie uzasadnione, strony nie kwestionowały wynikających z nich wniosków		
	karta karna	dokument urzędowy, sporządzony przez uprawnione osoby, w sposób przewidziany we właściwych przepisach,		
	wydruk z konta bankowego oskarżonego, zaświadczenie wydane przez lekarza psychiatrę, wydruki potwierdzające uczestnictwo w terapii oraz koszty	dokumenty niekwestionowane przez Prokuratora		

	zakupu leków - załączone przez obrońcę oskarżonego			
0.1. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
	wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania przygotawczego (k. 28, 168)	stanowisko w zakresie winy zostało zmienione przez oskarżonego na rozprawie – wówczas przyznał się do niej, niezależnie od tego całokształt materiału dowodowego pozwalał na przypisanie winy oskarżonemu		
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU				
#	3.1. Podstawa prawna skazania zgodna z zarzutem			
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej				
Zachowanie D. H. (1) wypełniło znamiona				

czynu zabronionego z art. 178a § 1 k.k., tj. prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości (I badanie - 0,92 mg/l, II badanie - 1,13 mg/l, III badanie - 1,13 mg/l, IV badanie - 1,10 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu).

Oskarżony finalnie przyznał się do czynu, jednakże nie odniósł się do zgromadzonych w sprawie dowodów świadczących o jego winie. Świadkowie M. B. i J. D. zeznali, że zachowanie oskarżonego i jego stan wskazywały, iż znajduje się on w stanie nietrzeźwości. J. D. dodał, że prowadzony przez D. H. (1) pojazd marki T. (...) o nr rej. (...) zatrzymał się na terenie stacji paliw przy ul. (...) w W., a oskarżony przed opuszczeniem pojazdu i wyłączeniem silnika, wprowadzał go na wysokie obroty w nieokreślonym celu. Następnie próbował zapłacić za paliwo, którego nie tankował.

Spostrzeżenia świadków dotyczące stanu, w jakim znajdował się oskarżony, potwierdziły się. Badanie wykonane po zatrzymaniu oskarżonego, za pomocą urządzenia Alkometr A2.0/04 wykazało, że D. H. (1) znajduje się w stanie nietrzeźwości (I badanie - 0,92 mg/l, II badanie - 1,13 mg/l, III badanie - 1,13 mg/l, IV badanie - 1,10 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu). Oskarżony nie kwestionował wyników ww. badania, jak również sprawności technicznej urządzenia.

D. H. (1) jest uzależniony od środków psychoaktywnych. Biegli psychiatrzy stwierdzili jednak, że ww. stan psychiczny, jak też stan nietrzeźwości w którym oskarżony znajdował się prowadząc pojazd mechaniczny, nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia zarzucanego mu

<p>czynu i kierowania swoim postępowaniem.</p>				
<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>				
			<p>W punkcie I wyroku:</p> <p>Sąd skazał oskarżonego na karę 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin miesięcznie.</p> <p>Obrońca oskarżonego wносиła o wymierzenie D. H. (1) kary grzywny 100 stawek dziennych po 40 złotych, co nie zasługiwało na uwzględnienie, byłoby bowiem sprzeczne z dyrektywami wymiaru kary, o których mowa w treści art. 53 § 1 k.k.</p> <p>W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że</p>	

stopień winy oskarżonego był znaczny. W ocenie biegłych psychiatrów mimo znajdowania się w stanie nietrzeźwości oskarżony kierując pojazdem marki T. znajdował się w stanie nietrzeźwości zwykłej. Stan ten nie ograniczał zdolności D. H. (1) do zdolności rozpoznania znaczenia swojego czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem. Oznacza to, że był on świadomy konsekwencji, które mógł spowodować swoim zachowaniem, tj. niebezpieczeństwa spowodowania zagrożenia dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego. Brak jest podstaw do stwierdzenia, że oskarżony znajdował się w szczególnej sytuacji w jakikolwiek sposób uzasadniającej prowadzenie przez niego pojazdu w stanie nietrzeźwości.

Również stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony był znaczny.

Niebezpieczeństwo spowodowania zagrożenia dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego nie miało charakteru abstrakcyjnego. Sąd miał na uwadze, że stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego osiągnęło poziom 0,92 mg/-1,13 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, było zatem kilkukrotnie wyższe od stężenia, które jest warunkiem uznania, iż badana osoba znajduje się w stanie nietrzeźwości. Sam oskarżony podczas badania stanu trzeźwości oświadczył zresztą, że nie pamięta ilości alkoholu, którą spożył przed uruchomieniem pojazdu marki T., przyznając jednak że pił wódkę. Oznacza to, że prezentował on postawę świadcząca o skrajnym lekceważeniu zasad ruchu drogowego i bezwzględnego obowiązku powstrzymania się od jazdy w stanie nietrzeźwości, który dotyczy każdego uczestnika ruchu. Dodać należy, że D. H. (1) pojechał na stację paliw

znajdującą się w odległości ponad jednego kilometra od miejsca swojego zamieszkania. Prawdopodobne jest zatem stwierdzenie, że nawet gdyby zamierzał wrócić do swojego mieszkania, to przebywając ww. odległość mógł narazić na niebezpieczeństwo bliżej nieokreśloną liczbę osób. Sąd zauważył także, że D. H. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu w godzinach wieczornych, tj. w porze mniejszego natężenia ruchu niż w tzw. „godzinach szczytu”. Nie mniej jednak biorąc pod uwagę, iż miało to miejsce po zmroku, stan nietrzeźwości oskarżonego w razie jakiegokolwiek kolizji, mógł znacząco osłabić jego refleks, a także możliwość dostrzeżenia ewentualnej przeszkody lub osoby znajdującej się na drodze.

Zdaniem Sądu również postawa oskarżonego w toku postępowania nie uzasadnia wymierzenia mu kary grzywny. Oskarżony nie był dotychczas karany, dlatego Sąd nie

brał pod uwagę
możliwości
wymierzenia mu
kary pozbawienia
wolności. Niemniej
jednak brak jest
podstaw do
stwierdzenia, że D.
H. (1) okazał
skruchę, która
świadczy o należytej
ocenie swojego
zachowania.
Oskarżony na
rozprawie
stwierdził, że
„bardzo żałuje, że
ta sytuacja miała
miejsce”. Niemniej
jednak ww.
wypowiedź jest na
tyle lakoniczna,
iż nie sposób
stwierdzić czy miał
on na myśli
niebezpieczeństwo,
które mógł
spowodować swoim
zachowaniem, czy
też wyłącznie
dolegliwości
wynikające z
konsekwencji
polegających na
wymierzenia mu
kary.

Ponadto zdaniem
Sądu fakt
zgromadzenia przez
oskarżonego
oszczędności
umożliwiających
wykonanie
ewentualnej kary
grzywny również nie
przemawia za jej
wymierzeniem. W
ocenie Sądu zasadne
jest wymierzenie

oskarżonemu kary, której wykonanie umożliwi mu refleksje nad swoim zachowaniem, będącym przedmiotem niniejszego postępowania. Zdaniem Sądu nie miałyby to miejsca w sytuacji, w której wykonanie kary sprowadzałoby się do uiszczenia kwoty grzywny, co może nastąpić jednorazowo. (...) ww. celu kary bardziej sprzyjałoby orzeczenie kary ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. Wykonywanie tego obowiązku wiąże się bowiem z koniecznością regularnej aktywności na rzecz społeczeństwa, przez określony czas. Zdaniem Sądu bardziej prawdopodobne jest, że oskarżony wykonując pracę wymagającą od niego chociażby minimalnego zaangażowania przez kilkadziesiąt godzin w miesiącu, uświadomi sobie, że popełnienie kolejnego

przestępstwa, może skutkować kolejną tego rodzaju dolegliwością, niż to, że do podobnych wniosków doszedłby poprzez uiszczenie kwoty orzeczonej wobec niego grzywny.

Ponadto Sąd nie dysponuje szczegółowymi informacjami dotyczącymi sytuacji finansowej oskarżonego. Ze złożonych przez niego wyjaśnień wynika, że utrzymuje się on z pomocy finansowej rodziców, a sam nie osiąga żadnych dochodów. Zasadne jest zatem spostrzeżenie, że w istocie konsekwencje zawinionego zachowania się oskarżonego, mogłyby ponieść osoby, które w żaden sposób nie przyczyniły się do popełnionego przez niego przestępstwa.

Nie sposób zgodzić się również, że wymierzenie oskarżonemu kary ograniczenia wolności byłoby niezasadne z uwagi na to, że jej wykonanie byłoby dla D. H. (1) trudne

lub niemożliwe.
Oskarżony w żaden sposób nie udokumentował również zadeklarowanych w mowie końcowej „problemów z biodrem, chodzeniem, wstaniem”, czego zresztą Sąd nie dostrzegł podczas bezpośredniego kontaktu z nim na rozprawie. Sąd ma na uwadze, że stosownie do treści art. 58 § 2 k.k. kary ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne nie orzeka się, jeżeli stan zdrowia oskarżonego uzasadnia przekonanie, że oskarżony nie wykona tego obowiązku. Należy mieć na uwadze, że wykonanie ww. obowiązku nie musi wiązać się z aktywnością nadmiernie obciążającą organizm oskarżonego. Stosownie do przepisów Kodeksu karnego wykonawczego, podmiot wyznaczony do zatrudnienia

skazanego ma obowiązek przydzielenia mu pracy uwzględniającej jego wiek, stan zdrowia, a także w miarę możliwości – jego kwalifikacji. Ponadto w sytuacji, w której stan zdrowia skazanego uniemożliwia wykonanie kary ograniczenia wolności, sąd udziela mu przerwy do czasu ustania ww. przeszkody. Nie sposób zatem stwierdzić, że wykonanie kary ograniczenia wolności w postaci obowiązku, o którym mowa w art. 34 § 1a pkt 1 k.k. przez oskarżonego nie będzie możliwe. Samo stwierdzenie, że wykonanie powyższego obowiązku byłoby dla oskarżonego trudne, tym bardziej nie może stanowić przeszkody dla wymierzenia mu kary ograniczenia wolności. Kara orzeczona za przestępstwa z samej swej istoty powinna stanowić dla oskarżonego dolegliwość, dlatego przy jej orzekaniu Sąd kieruje się kryteriami, o których mowa w

art. 53 § 1-2 k.k.,
a nie wyłącznie
stanowiskiem
oskarżonego.

Mając na względzie
znaczny stopień
winy D. H.
(1) oraz społecznej
szkodliwości
popelnionego przez
niego czynu Sąd
uznał, że właściwe
będzie wymierzenie
mu kary
ograniczenia
wolności w
najwyższej
przewidzianej w
ustawie wysokości
tj. 2 (dwóch)
lat w wymiarze
40 (czterdziestu)
godzin miesięcznie.
Mając na uwadze
okoliczności
popelnienia ww.
czynu oraz
dotychczasowy
sposób życia
oskarżonego
zasadne jest
stwierdzenie, że
krótszy okres
wykonywania kary
mógłby być
niewystarczający dla
ukształtowania jego
świadomości
dotyczącej
konsekwencji
popelnionego czynu,
niebezpieczeństw
którymi mogło
skutkować jego
popelnienie, a także
obowiązku
powstrzymania się
od podobnego

			postępowania w przyszłości.
			<p>W punkcie II wyroku:</p> <p>Oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. obligatoryjne było zatem - na podstawie art. 39 pkt 7 k.k. w zw. z art. 43a § 2 k.k - nałożenie na niego obowiązku uiszczenia świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Mając na uwadze fakt, że D. H. (1) nie był wcześniej karany sądownie, Sąd uznał, że właściwe będzie orzeczenie ww. świadczenia w minimalne kwocie wskazanej w ustawie, tj. w wysokości 5.000 złotych.</p>
			<p>W punkcie III wyroku:</p> <p>Sąd, na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego obligatoryjny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Mając zaś na uwadze, że</p>

			<p>oskarżony dopuścił się ww. czynu po raz pierwszy, Sąd orzekł środek karny, o którym mowa powyżej na najniższy okres przewidziany w ustawie.</p>	
			<p><i>W punkcie IV wyroku:</i></p> <p>Mając na uwadze treść art. 34 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek powstrzymania się od nadużywania alkoholu i używania środków odurzających, o którym mowa w art. 72 § 1 pkt 5 k.k. Sąd miał przy tym na uwadze stanowisko biegłych psychiatrów (k. 189). Orzeczenie ww. środka było zasadne, ponieważ zachowanie D. H. (1) świadczy o tym, że nadużywa on alkoholu, co ma z kolei negatywny wpływ na jego stosunek do obowiązku bezwzględnego przestrzegania porządku prawnego. Okoliczności popełnienia czynu prowadzą do wniosku, że nadużywanie ww. substancji uniemożliwia</p>	

			<p>oskarżonemu dokonanie właściwej refleksji dotyczącej konsekwencji swojego postępowania. Zasadne jest również stwierdzenie, że na dotychczasowy sposób życia oskarżonego negatywny wpływ miało nie tylko nadużywanie przez niego alkoholu, ale również używanie środków odurzających. Dlatego też z pewnością należało zobowiązać oskarżonego do powstrzymania się od ww. zachowań, które z pewnością uniemożliwiłyby osiągnięcie celów wymierzonej kary, w tym dokonanie właściwej refleksji nad dotychczasowym postępowaniem i jego konsekwencjami.</p>	
<p>5. <i>Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA <i>Zawarte w</i> WYROKU</p>				
			<p><i>W punkcie V wyroku:</i></p> <p>Mając na uwadze dyrektywy ustawowe, Sąd na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet</p>	

			wymierzonej kary zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w tej sprawie.
			<p>W punkcie VI wyroku:</p> <p>Na podstawie art. 63 § 4 k.k., Sąd na poczet zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia zatrzymania dokumentu do dnia wydania wyroku.</p>
1.6. inne zagadnienia			
7. Koszty procesu			
	<p>W punkcie VII wyroku:</p> <p>Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.784,39 złotych (1.744, 39 zł. – wydatki postępowania przygotowawczego, w postępowaniu sądowym: 20 zł – karta karna i 20 zł – ryczałt za doręczenia pism)</p>		

	<p>tytułem wydatków postępowania, a na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 Ustawy o opłatach w sprawach karnych kwotę 300 złotych tytułem opłaty. Oskarżony wykazał, że zgromadził oszczędności umożliwiające uiszczenie ww. należności, dlatego też w ocenie Sądu brak jest podstaw do obciążania Skarbu Państwa kosztami postępowania wywołanego bezprawnym i zawinionym zachowaniem oskarżonego.</p>		
6. Podpis			